

ПАВЛО ГЛАЗОВИЙ

ВЕСЕЛКА

1967

Малювали В. ГРИГОР'Є
К. ПОЛЯКО

СЕРГІЙКОВІ ІГРАШКИ

У Сергійка-нежалійка
Є для іграшок куток.
Там зібралось чимало
Розмальованих **ЦЯЦЬОК**,

там лежать свисток і дзвоник,
Черепашка, зайчик, коник,
Літачок, ведмедик, білка,
Бубон, сурма і сопілка,
Кран підйомний і тягач,
Самоскид і синій м'яч.

Раз увечері Сергійко
Перед сном.
Сильно стукнув черепаху
Молотком.
Далі взяв коня за хвостика
Та — смик!

Потім кинув на ведмедя
Грузовик...

І сказав Сергійків тато:
— Так не можна пустувати.
Нехороший, синку, ти!
Не куплю я більш нічого
Для бешкетника такого.
Треба іграшки, Сергійку,
Берегти.

Мама хлопчика умила,
Постіль білу постелила:
— Спи, синочку. Вже давно
Місяць дивиться в вікно...

І коли усі послули,
Навіть мухи і слони,

Почали хлоп'яті снитись
Дивні сни.

...Прискакав до ліжка песик:
— Гав-гав-гав!
Ти навіщо мені вушко
Відірвав?

А за ним притулав коник
І пита:
— Ти навіщо мені висмикнув
Хвоста?

Завертівся синій м'ячик:
— Ах-ах-ах...
Чашо ти мені в животик
Вставив цвях?

А за ними самольотик
Прикотив:
— Ти навіщо в мене крила
Відкротив?

Далі зайчик-побігайчик
Причвалав:
— Ти нащо мені пружинку
Поламав?

Потім іграшки всі стали
Йі сумно-сумно заспівали:
— Ми поламані,
побиті,
Ми на тебе
всі сердиті.
Зараз сядемо в машину
І поїдем в магазин.
«До побачення» не скажем,
Залишайся тут один.

Ти Сергійко-нежалійко!
Ти ламаєш нас і б'єш.
Ти ламайло, розбивайло,
Нам спокою не даєш...

Ти нас завтра не шукай,
Ти про нас і не питай! —

І усі заторохтіли,
І усі загуркотіли —
Стриб та стриб
через поріг...

Хлопчик в ліжку закрутився,
Із постелі підхопився
І почав просити їх:

— Почекайте!
Не тікайте!
Ви мене не покидайте!
Кривдить вас не буду я.
Де мій зайчик?
Де мій коник?
Де мій м'ячик?
Де мій дзвоник?
Черепаха де моя?

Встала мама.
— Спи, синочку!
Сплять всі іграшки в куточку,
Потомилися вони.

Це тому тобі, синочку,
Що ти бив їх молоточком.
Нехороші сняться сни...

Ліг Сергійко, позіхнув
І глибоким сном заснув.

Як СЕРГІЙКО-НЕЖАЛІЙКО ЗООПАРК РОЗСМІШИВ

Вранці мама і Сергійко
В зоопарк удвох пішли.

В зоопарку є папуги,
Зебри, білки і орли,
Антилопи і ведмеді,
Дикобрази і вовки,
Крокодили і пітони,
Пелікани і качки.
Там Сергійко

попросив:

— Купи, мамо, коника.
Не великого коня,
А малого поника.

Мама каже:

— Він живий,

Коник цей не з вати.
Чим ми будемо його
Дома годувати?
Сина, синку, в нас нема,
Стайні теж немає,
А в квартирах же ніхто
Коней не тримає...
А Сергійко просить знов:
— То купи жирафу.
Ми поставимо її
За велику шафу.

Мама слухає його
Й весело сміється:
— А як ріжками вона
В нашу стелю впреться?

Що робити? Пробивать
Дірку доведеться...
Так жирафа в дірку ту
Виглядатиме:
«Що зі мною? Де це я?» —
Всіх питатиме.

Хлопчик каже:

— То давай

Купи бегемота.
Подивись, як гарно він
Роззявляє рота.
Ми прив'яжемо його
Посеред кімнати,
Будем вранці молоком
З блюдя напувати.

Мама сердиться:

— Облиш

Вигадки, синочку.
Ця тварюка молока
Вир'є цілу бочку.
Все «купи, купи, купи» —
Зарядив без краю.
То жирафу, то коня...
От мороку маю!

А Сергійко-нежалійко
Як заплаче, закричить!
А Сергійко-нежалійко
На весь парк як залящить!
Довго й голосно він плакав,
Аж по парку йшла луна.

І сміялися із плакси
Всі — від білки до слона.
Реготали птиці й звірі,
Що у парку були:
Носорог і крокодили,
Зебри, страуси й орли,
Антилопи і ведмеді,
Дикобрази і вовки,
Павичі, сичі, папуги,
Пелікани і качки...

— Я тебе,— сказала мама,—
Більш з собою не візьму... —
Перестав Сергійко плакати,
Стало соромно йому.

Якщо хлопчик часто плаче —
Діло це погане.
Він героєм-космонавтом
Певно що не стане.
Він пожежником не буде,
Ані футболістом,
Ні відважним верхолазом,
Ані машиністом.

Уявіть ви, що пожежник
Виліз на драбину
І від страху розревівся
Гірше за дитину.
З нього ж зразу каску знімут
(Це вже річ відома).
— Іди звідси,— йому скажут
Реви собі дома!..

Уявіть, що футболісти
Грають матч важливий,
А в них стоїть на воротах
Воротар плаксивий.
Доки рюмсати він буде,
Роззявивши рога,
Сто м'ячів забити встигнуть
У його ворота...

Хто раніше часто плакав,
Нехай скаже: «Досить!»
Нехороша то дитина,
Що часто голосить!

Звідки взявся клоун БОБА

Рік' минув.

Тепер Сергійка

Підмінили наче:

Іграшок він не ламає,

Ніколи не плаче.

Оце в нього нещодавно

Буди .менини.

Гарних іграшок ще більше

Стало у хлопчини,

Бо сусіди і родичі,

Рідні мама й тато

Дали йому подарунків

Багато-багато:

Білий катер, прудку дзигу,

Зайця заводного

Ще й — такого великого! —

Клоуна смішного.

Клоун кліпає очима,

Плямкає губами

І голосно та весело

Розмовляє з вами.

Чому клоун зветься Бобою

Смикнув клоуна Сергійко —
Той глянув спідлоба
І закричав на всю хату:
— Боба! Боба! Боба!

СЕРГІЙКО. Що це ти кажеш? Тебе Бобою звать? Хіба ж ти собачка?

БОБА. Ні, ні, ні!

СЕРГІЙКО. Знаю, знаю. Тебе звать Боря, а ти «р» не вмієш вимовляти і кажеш на себе Боба. Так?

БОБА. Угадав! Угадав! Угадав!

СЕРГІЙКО. А я вже всі слова знаю. І всі вимовляю. Давай і тебе навчу «р» вимовляти. Скажи риба.

БОБА. Шука!

СЕРГІЙКО. Ні, ти скажи риба.

БОБА. А шука хіба тютя?

СЕРГІЙКО. Ох ти ж і хитрий! Як не хочеш казати риба, то скажи пиріжок.

БОБА. Булка!

СЕРГІЙКО. Скажи пиріжок із сиром.

БОБА. Булка з маслом!

СЕРГІЙКО. Значить, ти не хочеш учитися «р» вимовляти?

БОБА. Хочу, хочу, та не можу. У мене поламалося коліщатко, яке щоби букву вимовляє.

СЕРГІЙКО. То чого ж ти зразу не сказав про це? Зараз я візьму молоточок і справлю твій трибочок.

ЧОГО БОЇТЬСЯ КЛОУН БОБА

Як пішов Сергійко в сіни
Брати молоточок,
Клоун Боба втік за шафу,
Сховався в куточок.

СЕРГІЙКО. Боба, де ти?

БОБА. Ти мене не знайдеш. Я за шафу заліз.

СЕРГІЙКО. Вилазь, я тебе полагоджу.

БОБА. Не вилізу.

СЕРГІЙКО. Чому?

БОБА. Я тебе боюсь. Ти не механік, а стукало-глюкало. *(Співає.)*

Ти як стукнеш мене в спинку,
Поламаєш всю машинку.

СЕРГІЙКО. Та виходь, не бійся.

Я тебе стукати не буду.

БОБА *(виходить із схованки)*.

І ніколи не стукай мене. Я тобі казочки за це казати буду...

СЕРГІЙКО *(співає)*.

Ти ж машинка,
не людинка.

Із пластмаси в тебе спинка.
Не розкаже казочок
Твій залізний язичок.

БОБА. Знаю, знаю казочки!

СЕРГІЙКО. А «р» не вмієш вимовляти...

БОБА *(співає)*.

Це непрр-равда! Це непр-равда!
Не кажи! Не говор-р-ри!
Я навчився з пер-р-реляку
Вимовляти «ри-ри-ри»!

СЕРГІЙКО. Тоді я тебе слухаю.
Розкажуй казочку.

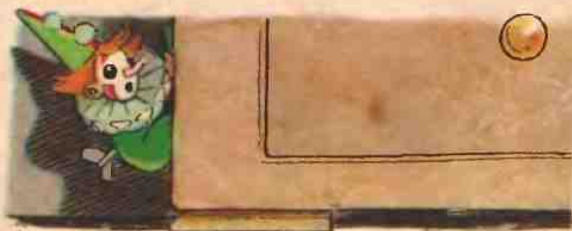
БОБА. Слухай. *(Співає.)*

Біля дуба, біля граба
Жили собі дід та баба.
І була у них криниця,
А в криниці тій — водиця,
А в водиці сидів рак,
Рак, рак, рак!

СЕРГІЙКО. Який рак?

БОБА. Він щипав усіх отак!
(Щипає Сергійка за руку.)

СЕРГІЙКО. Ой, ой, ой! Не треба мені твоїх казочок. Не люблю я таких казочок...

БОБА ВІРШИКИ СКЛАДАЄ

БОБА. А що ж ми далі робитимем?

СЕРГІЙКО. Давай віршики складати.

БОБА. Я не знаю, як віршики складають.

СЕРГІЙКО. Дуже просто. Я тобі зараз скажу слово, а ти придумай до нього таке слово, щоб було прикладно. Я скажу лопата, а ти скажи хата.

БОБА. Значить, треба, щоб слово прикладалося?

СЕРГІЙКО. Еге ж, хата-лопата, ніжка-кішка.

БОБА. Зрозуміло. Кажі слова.

СЕРГІЙКО. Раз-два, кажу слово голова.

БОБА. Шапка!

СЕРГІЙКО. Це не прикладно.

БОБА. Ні, прикладно. Шапка ж прикладається до голови.

СЕРГІЙКО. Ні, Бобо, не зможеш

ти віршики складати. Нема у тебе хисту.

БОБА. Неправда! Умію, умію!

СЕРГІЙКО. То спробуй скласти віршика про собачку.

БОБА. Будь ласка.

Гака-мака-бака-лака!

А на вулиці собака.

СЕРГІЙКО. Не годиться. «Гака-мака» — таких слів немає...

БОБА. Нічого, що немає. Слухай! Я зараз складу віршика про себе.

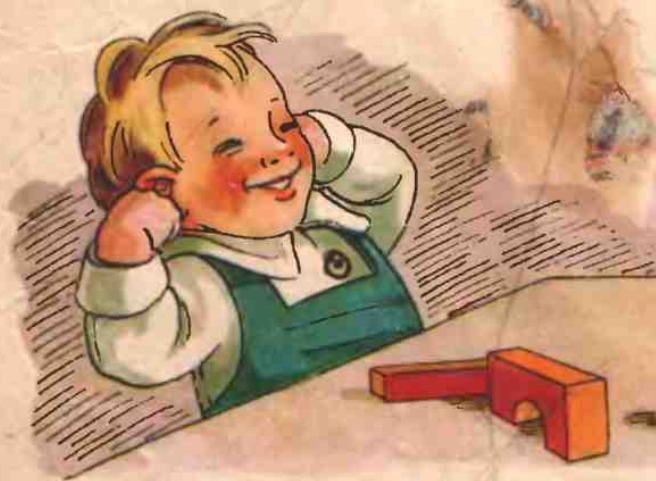
Гоба-лоба-чоба-тоба...

Я веселий клоун Боба!

СЕРГІЙКО. Ні, так віршики не складають. Не буде з тебе поета.

БОБА. Реба-леба-меба-деба...

Як не буде, то й не треба!

Які ноти знає БОБА

СЕРГІЙКО. Бобо, а ти музику любиш?

БОБА. Дуже!

СЕРГІЙКО. На чому ж ти вмієш грати?

БОБА. На лабабайці.

СЕРГІЙКО. Треба казати — на б а л а л а й ц і.

БОБА. Мені однаково.

СЕРГІЙКО. А ще на чому ти гра-ти вмієш?

БОБА. На рабабані.

СЕРГІЙКО. Знову не так кажеш. Треба казати — на б а р а б а н і.

БОБА. Хай буде на т а р а б а н і. Мені однаково...

СЕРГІЙКО. А ти ноти знаєш?

БОБА. Знаю.

СЕРГІЙКО. Всі?

БОБА (співає).

Боба ноти знає всі:

До-ре-мо-ре-тру-ля-сі.

СЕРГІЙКО. Треба казати: до-ре-мі-фа-соль-ля-сі. Не знаєш ти нот.

БОБА. Нехай буде й так. (Співає.)

Боба всіх не знає нот:

До-ре-мо-ре-суп-компот!

СЕРГІЙКО. Несерйозний ти, Бобо. Не вийде з тебе музиканта.

БОБА (співає).

До-ре-мо-ре-суп-компот!

Я не хочу знати нот.

СЕРГІЙКО. І не соромно тобі? Хто нот не хоче знати, той не навчиться гарно грати й співати. Зараз я тебе за такі витівки провчу: сильно пружинку тобі підкручу.

(Б о б а вибігає за двері.)

БОБА ХОЧЕ КАТАТИСЯ

СЕРГІЙКО. Бобо, йди сюди. Я тебе щось хочу запитати.

БОБА (підходить до Сергійка). Питай.

СЕРГІЙКО. Ти вмієш загадки відгадувати?

БОБА. Я все вмію...

СЕРГІЙКО. Тоді слухай мене уважно. Я тобі розкажу віршика, а ти в ньому повинен відгадати останнє слово.

БОБА. Я готовий.

СЕРГІЙКО.

Є у мене дядя-льотчик.
Він літає швидко так!
Візьме він мене з собою
І посадить на.....

БОБА. І посадить на будяк!

СЕРГІЙКО. Що ти таке вигадав?
На літак посадить, а не на будяк.
Думати треба!

БОБА. Гаразд, буду думати. За-
гадуй далі.

СЕРГІЙКО.

Дуже весело мені:
Іду верхи на.....

БОБА. Іду верхи на свині! Уга-
дав! Угадав!

СЕРГІЙКО. Та не на свині, а на
коні. Хто ж на свині їздить?

БОБА. Ти на коні, а я на свині.
Мені байдуже, на чому їздити, я ж
клоун. (Співає.)

Ру-ду-ду! Ру-ду-ду!
Завтра в цирк я піду.
На собачці й на свині
Буду там кататися.
Буде весело мені,
Будуть всі сміятися.

БОБА НА ЗАРЯДЦІ

БОБА. Що робити далі будем?

СЕРГІЙКО. Зробимо зарядку.

БОБА *(співає)*.

Навіщо робити
зарядку?

Пружинка у мене
в порядку!

СЕРГІЙКО. Перестань співати.
Слухай мою команду. Струнко!

БОБА. Яка я тобі «струнка»?
Я клоун Боба.

СЕРГІЙКО. Коли подають коман-
ду струнко, треба стати рівно,
як струна.

БОБА *(співає)*.

А я стану,
як дротина,

Ще й зігнуся,
як лозина...

СЕРГІЙКО. Перестань співати. Де
в тебе ліва нога?

БОБА. У мене лівої нема. У ме-
не обидві праві.

СЕРГІЙКО. Такого не буває.
У всіх є права нога й ліва.

БОБА. У мене лівої нема. В ме-
не обидві праві, бо я ж клоун.

СЕРГІЙКО. Слухай мою команду:

Руки вгору! Руки вниз!
Прямо стій! Тепер нагнись!

БОБА. Ой, більше не можу...

СЕРГІЙКО. Чому не можеш? За-
рядку треба робити обов'язково.
Всі хороші діти люблять зарядку
робити.

БОБА *(співає)*.

Ой болить у мене спинка.
Розкрутилася пружинка.
Заболіли в мене п'ятки.
Я не хочу вже зарядки.
Я вже сплю, сплю, сплю...
Я зарядки не люблю...

СЕРГІЙКО. Гаразд. Лягай спати.
А завтра ми підемо разом у садок
гуляти.

*(Ховає клоуна Бобу у велику кар-
тонну коробку і накриває криш-
кою.)*

Отакій-то клоун Боба!
Симпатична він особа
І до жартів має хист,
Як справжнісінький артист.

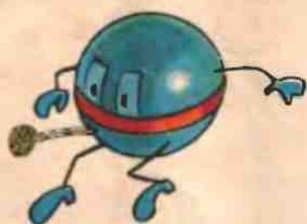
Дружно він живе з Сергійком
Різні штучки витіва.

А Сергійка нежальком
Вже ніхто не назива.
Вдвох вони виходять часто
На подвір'я

чи у сад

І влаштовують концерти
Для дівчаток і хлоп'ят.
Діти мають там потіху —
Аж гуде кругом від сміху.

ЗМІСТ

Сергійкові іграшки	3
Як Сергійко-нежалійко зоопарк роз- смішнав	5
Звідки взявся клоун Боба	7
Чому клоун зветься Бобою	8
Чого боїться клоун Боба	9
Боба віршики складає	10
Які воти знає Боба	11
Боба хоче кататися	11
Боба на зарядці	13

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Прокоф'євич. ПРО СЕРГІЙКА-НЕЖАЛЕЙКА И КЛОУНА БОБУ. Стихи
(На українском языке)

Художній редактор С. А. Іпат'єва. Технічний редактор Х. М. Романів-
ишнінська. Р. М. Зарембовська. Здано на виробництво 2. IV. 1965 р.
Формат 84×108¹/₂. Фіз. друк. арк. 1. Умовн. друк. арк. 1,68. Обл.-вид. арк. 1.
№ 363. ТП-1965—воз 99. Ціна 10 коп. Видавництво «Веселка». Київ, Кірова, 34. Д.
жавного комітету Радк Міністрів УРСР по пресі, Львів, Зелена, 20.

10 коп.

Белл

